

Beatissime pater. Cum proximè preteritis diebus, diuina benignitate, feliciter
confectis grauissimis illis negocijs, quæ partim cum Electoribus ac Prin-
cipibus Sacri Ro. Imperij, partim uero in provincijs nostris Austriacis
ad Rhenam situs tractanda subuenimus, in hunc nostram Comitatum Tyro-
lensem peruenissemus, quo nos non modo res hinc private uocauerunt,
uerum etiam propinquitas loci, in quo hoc tempore sacrum gnate Con-
cilium celebratur inuitauit, ut pro ea cura, quæ nobis ut Ro. Imperij
et supremo Ecclie aduocato, et protectori incumbit, salutem et uti-
litatem ipsius promouendi, de eius statu ex parte editi, et quæcumq;
in re opus foret, fauore, auxilio, et patrocinio nostro præsto essemus,
Magno profecto cum animi nostri dolore intellesimus res sacras
illius Synodi non eo modo, ac ordine procedere, quo nos cum omnibus
pijs uellemus, et afflictus Reip. Christianæ et presentim oppressæ,
et deficientis in dies magis, ^{ac magis} Catholice nostre religionis status expos-
ceret. Ita ut uerendum sit, nisi prope salubria adhibeantur reme-
dia is futurus sit Concilij ~~exitus~~ ^{ab} exitus, qui et uniuersis Christianis
orbi scandalum, et offensionem præbeat, et ijs qui obedientiam ^{ab} S. V.
ac S. Sedis Apostolicæ receperunt, uidentem materiam, et illas
quas amplexi sunt alienas et discrepantes ab orthodoxa fide
nostra opiniones maiori obstinatione retinendi incitamentum
exhibeant, ut tamen multa alia taceamus, certe ualde inconueni-
ens.

niens videtur rem in eum locum esse deductam, quod iam aliquo
mensium spacio nulla fuit celebrata sessio, et quod gravius est, ad
nos et alij Christiani orbis Reges, ac Principes Cat^h gaudentes
qua Catholicorum unitate, et concordia, speramus dei beneficium aliquo
futurum, ut Cat^h religionis nostrae adversariis inter se opinionibus
sacris distinctis, et inuicem altercantibus, et pugnantibus ortu
fides nostrae reflouescat, sicut, certe manifestum est eorum discordia
restaurandam religionem Catholicam plurimum afferre momenti. Pro
dolor, ipsi quoque patres et doctores in Concilio essentes ad contentio
nes et dissidia maxima iactura, et dictorum adversariorum iubilatio
praeerumpere incipient. quae quidem incommoda, sicut S^{em} V. nequaquam
latere arbitramur, ita quoque persuasum habemus S^{em} V. quae eius est
eximia pietas, et optima in rem Christianam voluntas, ut comunem
parentem, libenter eas vias ac rationes inquiram per quas exorta
difficultates explicari, et negotia illa ad gloriam ac laudem dei
nominis, et ad beneficium uniuersae Christianitatis dirigi queant
ut tandem superatis praeteritis dissidiis, et motuum procellis optatum
quietis portum attingamus, circumferuntur quidem rumores, et ser
mones quorundam non admodum comodi, neque nobis grati videtur
S^{em} V. cogitare de dissolutione, vel saltem suspensione ipsius Concilij
quibus tam rumoribus nescimus, an sit adhibenda fides, et existimamus
S^{em}

^{tem} S. V. si quid eiusmodi habent in animo, hoc potissimum perplexo, et ^{intricato} ~~causato~~
 res, statu, qui videtur in Concilio esse ad id fuisse inductam.
 Nos u^o ut S. V. pro eius equanimitate, et paterna in nos uoluntate,
 mutuoq^{ti} nro in S. V. ^{tem} filiali studio, ^{quod} ~~et~~ sentimus, ingenue patefacimus
 longe secus uideremus, etenim nro iudicio ~~praeferretur~~ no^o ceptum
 fuisse Concilium q^o imperfectum relinqui et suspendi, ne du^o preter
 nram aliorq^o Principum, et Regum expectationem et consensum
 prorsus obrumpi atq^o dissolui, in qua sententia confirmamur, non
 leuibus ^{ut} nobis uidentur, rationibus. Dimendum namq^o foret, ne
 ex ista suspensione aut dissolutione ultra scandalum quo totus
 offenderetur Christianus orbis, ac preter S. V. et totius orbis Eccle-
 siastici contemptu et uilipendium, quod et Saec^o et futuris Decerne-
 ricis Concilijs inferretur, alia quoq^o irreparabilia mala mox conse-
 querentur, maior uideat^o Cels^o religione defectis et iactura,
 interitusq^o illar^o etiam exiguar^o reliquiar^o Populi Catholici, quae
 adhuc supersunt, cum in sacri Ro^o Imperij iurisdictionibus ac Regnis,
 et Dominijs hris hereditarijs, tam et in alijs Regnis, atq^o Prouincijs
 si quidem frustrate ea quam in hoc Concilio posuerant fiducia, ipse
^{seductoribus} quoq^o Aures facilius prebiture, neq^o de futuros credidimus etiam
 ex ijs Catholicis qui interpretarentur eiusmodi dissolutionem uel

suspensionem fieri studio impediendae reformationis, quam a tot annis
expetimus, et requirimus tanquam negotium ^{quod tale} iudicamus, ut sine eo fructu
esse videatur meliorem Ecclesiae statum sperare. Ad Sac. sanctitas. V. pro
cul dubio recordatur, sicut ita pridem mentione fuisse facta insti-
tuendorum Conciliorum nationalium, et illi quae S. V. semper iudicavit
sine summo discrimine, et miseranda animorum distractione celebrari
non posse, omnibus modis illa sibi impedienda esse duxit, neque com-
muni ac efficaciori ratione evitandi sui periculi inuenit, quae
gratae et Oecumenici Concilii celebrationem. Itaque nunc S. V. sapienter
expendendum, et considerandum relinquitur, an non plenius
Neque Christianae nationes dissolutae aut suspensae gratae et Oecumenici
Concilii arrepturae essent occasionem refrigerandi et renovandi
tam a quibusdam antea Sac. mentionem Nationalium Synodorum, ^{ubi}
nunc sopitam adeoque ad rem ipsam omni ulteriori citatione rem-
ota deventura.

Quod illarum institutum si omnino ^{even} de ~~ven~~erint executioni committere, in
illum eventum nos non videmus, quae tandem Suiusmodi conatibus
se se opponendi aut eosdem renovandi facultas sit superflua.
quo circa existimamus unicum esse medium quo tot et tam insignes
difficultates atque incommoda precauebuntur, si S. V. non patietur Con-
Sac

Sac. grate dissolui neq. suspendi, sed operam datum est, ut ea per vias
 debitas, et competentes ad felicem et optatum exitum producantur,
 quod et ipsum non aliter fiet, nisi fiat serio tandem expetita refor-
 matio, ipsiq. Concilio salva et integra sit antiqua et solita sua libertas,
 ita ut quemadmodum informati sumus a pijs et eruditissimis viris in
 Priscis pleniq. Concilijs, et presentim ijs, quae pro praecipuis habentur,
 et sancta uocantur observatum fuisse, liceat nunc quoq. non solum
 S. V. Legatis, uerum etiam Patribus, ac siniferis uiris ac alijs. Re-
 gum et Principum Oratoribus, et procuratoribus proponere, que
 uniuersis ^{uniuersis} ~~uniuersis~~ ad conseruandam et restaurandam religionem Cathol.
 et obedientiam S. V. et S. Sedi Apostolicae debitam pertinere, uel
 particulariter cuiusq. Regni aut provinciae necitem et utilitatem
 postulare cognouerit. Pribus u. liberis, et sine metu aut respec-
 tu dicere, et decernere quae cuiuslibet spiritus sanctus, et conscien-
 tia suggererit, seruato utriusq. bono ordine per quem facile
 euitabitur, si qua timetur in Sac. parte confusio, ita ut non
 opus sit de ijs rebus, quae p. Concilium sunt determinanda
 alioquin ex. Concilium recurrere, et plane confidimus S. V.
 nunq. eo Consilia sua conuersuram aut permissuram, ut Sac. tem-
 pore ex ulceratis, et turbato rerum statu in celebratione Concilij.

contra exempla maiorum non quicquam introducantur quo libertas ipsius
sacramentum eius quodammodo impediatur, seu violari videatur. Sed eam
tamquam conservatorem ac simul etiam apud Legatos et Patres Concilii
curatorem, ut negotium reformationis considerata inevitabili eius
necessitate, omni quo poterit studio promoveatur, quo nomine
S. V. impensissime oramus, et obsecramus.

Nec vero S. V. hoc loco suspicari velit, quod ^{magnis} magis a S. V. precibus
petimus, Nos id agere, ut S. V. Legem prescribamus, aut eam quo magis
officio suo pastorali fungi debet instruamus cuius sapientiam
pietatem, et ⁱⁿ regenda Ecclesia felicitatem magnificimus, aut etiam
eam superioritatem, dignitatem, vel auctoritatem, quae eidem S.
V. iure ac merito competit labefactemus, vel in dubium vocemus,
eius tuenda ac conservanda sacrosanctus semper fuimus, erimusque
post haec etiam omni tempore studiosissimi, non recusaturam
eam ob eam, alios unquam labores, curas ac molestias adeoque fortissimum
vrum, et salutis discrimen si necessitas postularet subire. sed postea
teaque varia ad nos de presenti statu Concilii allata essent quibus
Somines, tam a S. V. et sede Apostolica, quam a Concilio magis magis
alienare viderentur, et quae gravissimis incommodis ansam facile
prebere possent, existimavimus nostras partes esse tamquam Primogenitum

et obedientissimi Ecclesie filij eiusdemq; aduocati ut ^{tem} S. V. de eisdem
 certionem redderemus, et ipsa prudentia sua diuino inuocato au-
 silio ab Ecclesia tanta mala propulsaret, officiose rogaremus,
 et exhortaremur, id quod ^{tem} S. V. pro animi sui moderatione, et
 paterno in nos amore benigno, et aequo animo latuerem, et sic
 quae commemoratae sunt incommodis, aptum et conueniens remediū
 adhibituram esse. qua in re pollicemur nos S. V. filiali nos auxili-
 o affuturos, omniaq; ea praestituros esse quae ad nos pro ratione
 muneri nostri Caesari pertinere dignoscuntur.

Et quoniam testantur historia putiam sumorū Pontificum et Impe-
 ratorū, in Concilijs Ecclesie et Christiana Reip. maximam sepe
 attulisse utilitatem, nos ut sane quoq; operam Christiano orbi in
 hac summa necessitate praestitimus ^{tem} volente Deo, ipsi met libentis-
 simo animo ac se positos omnibus alijs grauissimis tuis diffi-
 cultatibus ad Concilium uenimus, et progressum eius presentia
 tua quoad unq; fieri poterit promouere, studerimus ^{tem} S. tr. V.
 Soc loco iterum atq; iterum exire rogamus, ut et ipsa id laboris
 suscipere, et afflicte Ecclesiae sua in Concilio patria ^{tem} fidei
 Pastor et tuus Pater benigne consulere non grauetur.
 Ita namq; sperandum erit exortas difficultates paruo negotio explicari,

et extinguere, et quae absente S. V. incommoditate/impostione facillime
cum ingenti Concilij perturbatione, et impedimento, nec no^{tes} S. V.
insigni molestia excitari poterant, precauere et reprimi posse
ita ut tandem diuina benignitate omnia sua debito, ac
legitimo ordine ad optatum et letum finem peruenirent atq;
ad laudem, et gloriam Dei semum Ecclesiae pristina pax
ueritas, et concordia restitueretur, ad quem scopum, summa
oia nostra Consilia, omnesq; cogitationes, et actiones nre res-
picunt: Nec dubitamus S. V. ad eundem una nobiscum finem
tendere a qua ad hoc nra officiosa, et e pura corde ac Con-
fessionis Deo profecta, scripta, primo quoq; tempore benignum
et paternum responsum expectabimus, quam Deus misericors
Ecclesiae suae quam diligentissime saluam, et incolorem cosem-
dat in spiritus iij Martij. M. D. LXij.

Gerhardus Primus Imperator